

ປຸງໃຈເຫລື້ອມໃສພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງຜ່ານສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງ

ໂດຍ ແອວເດີ ດາໂນ ແອວ ຮອນສະຕອມ

ຈາກຝ່າຍປະທານສະພາສາວິກເຈັດສິບ

ຂ້າພະເຈົ້າຮັກພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ບາງເທື່ອເຮົາຈະໃຊ້ຄຳວ່າ *ພຣະກິດຕິຄຸນ* ແລະ *ສາດສະໜາຈັກ* ສັບປຸງນັ້ນ, ແຕ່ສອງຄຳນີ້ບໍ່ຄືກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນມີຄວາມໝາຍທີ່ຄ້າຍຄືກັນ, ແລະ ເຮົາຕ້ອງການທັງສອງຄຳ.

ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນແຜນອັນຮຸ່ງໂລດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງໃນແຜນນັ້ນເຮົາຜູ້ເປັນລູກກຸງຂອງພຣະອົງໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະບິດາມີ (ເບິ່ງ D&C 84:38). ສິ່ງນີ້ເອີ້ນວ່າ ຊີວິດນິລັນດອນ ແລະ ມັນເປັນຂອງປະທານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນຂອງປະທານທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ (ເບິ່ງ D&C 14:7). ສ່ວນທີ່ສຳຄັນຂອງແຜນນີ້ແມ່ນປະສົບການຢູ່ເທິງແຜນດິນໂລກ, ເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ຈະພັດທະນາສັດທາ (ເບິ່ງ ໂມໂຣໄນ 7:26), ທີ່ຈະກັບໃຈ (ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 3:12), ແລະ ທີ່ຈະຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າ (ເບິ່ງ ຢາໂຄບ 4:11).

ເພາະຄວາມອ່ອນແອຂອງຄວາມເປັນມະຕະຂອງເຮົາ ແລະ “ການກົງກັນຂ້າມໃນທຸກຢ່າງ” (2 ນິໄຟ 2:11), ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ, ແລະ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ສາມາດຊຳລະຕົວເຮົາເອງຈາກບາບ, ເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ເມື່ອ ເອໂລຣິມ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງນິລັນດອນ ແລະ ພຣະບິດາຂອງວິນຍານທັງປວງ, ໄດ້ສະເໜີແຜນແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພຣະອົງ, ມີຜູ້ໜຶ່ງໃນທ່າມກາງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ນີ້, ຈຶ່ງສິ່ງຂ້ານ້ອຍໄປເຖິດ (ເບິ່ງ Abraham 3:27). ພຣະອົງມີພຣະນາມວ່າ ພຣະເຢໂຮວາ.

ໃນການເກີດຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ທັງທາງວິນຍານ ແລະ ທາງໂລກ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບອຳນາດອັນສູງສຸດທີ່ຈະເອົາຊະນະໂລກ. ໃນການເກີດຈາກມານດາທີ່ເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຮັບທຸກທໍລະມານໃນຄວາມເປັນມະຕະ. ພຣະເຢໂຮວາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍມີພຣະນາມໜຶ່ງອີກວ່າ ພຣະເຢຊູ ແລະ ນອກເໜືອນັ້ນ ກໍຖືກເອີ້ນອີກວ່າ ພຣະຄຣິດ, ໝາຍເຖິງພຣະເມຊີອາ ຫລື ຜູ້ຖືກເຈີມ.

ເປົ້າໝາຍອັນສູງສຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນການຊົດໃຊ້, ຕອນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ລົງຕໍ່ກວ່າທຸກສິ່ງທັງປວງ (ເບິ່ງ D&C 88:6), ເຮັດໃຫ້ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບພຣະອົງທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າສໍາລັບເຮົາແຕ່ລະຄົນ.

ສາດສະໜາຈັກໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດ ໃນຊ່ວງໄລຍະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຢູ່ ໃນໂລກ, “ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງຮາກຖານ ຊຶ່ງພວກອັກຄະສາວິກ ແລະ ສາດສະດາໄດ້ວາງລົງແລ້ວ” (ເອເຟໂຊ 2:20). ໃນຍຸກຂອງຄວາມສົມບູນແຫ່ງເວລານີ້ (ເບິ່ງ D&C 128:18), ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພື້ນຟູສິ່ງທີ່ເຄີຍເປັນຢູ່ ໂດຍສະເພາະໄດ້ບອກສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ວ່າພຣະອົງຈະສະຖາປະນາໜ່ວຍຂອງສາດສະໜາຈັກໂດຍມີຂອງເພີ່ມ (ເບິ່ງ D&C 31:7). ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ເປັນປະມຸກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງມີຕົວແທນຂອງພຣະອົງຄື ສາດສະດາ, ຜູ້ມີສິດອໍານາດຂອງການເປັນອັກຄະສາວິກ.

ນີ້ເປັນສາດສະໜາຈັກທີ່ດີເດັ່ນ, ມີປະສິດທິພາບ, ແລະ ມີຄວາມດີແທ້ໆ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖືຈາກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈແທ້ໆ. ສາດສະໜາຈັກມີໂຄງການສໍາລັບເດັກນ້ອຍ, ຄົນໜຸ່ມ, ຜູ້ຊາຍໃຫຍ່ ແລະ ຜູ້ຍິງໃຫຍ່. ມີຕຶກໂບດທີ່ສວຍງາມຫລາຍກວ່າ 18,000 ແຫ່ງ. ມີພຣະວິຫານທີ່ສະຫງ່າງາມ, ຕອນນີ້ມີຢູ່ 136 ແຫ່ງ, ຢາຍຢູ່ທົ່ວໂລກ, ໂດຍມີ 30 ແຫ່ງທີ່ພວມຖືກສ້າງຢູ່ ຫລື ໄດ້ຖືກແຈ້ງບອກ. ຜູ້ສອນສາດສະໜາເຕັມເວລາມີຫລາຍກວ່າ 56,000 ຄົນ, ທັງຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນອາວຸໂສ ພວມຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນຫລາຍກວ່າ 150 ປະເທດ. ວຽກງານຊ່ອຍເຫລືອມະນຸດສະທໍາຂອງສາດສະໜາຈັກກໍໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມເພື່ອແຜ່ຂອງສະມາຊິກຂອງພວກເຮົາ. ໂຄງການສະຫວັດດີການກໍໃຫ້ການດູແລສະມາຊິກ ແລະ ສິ່ງເສີມການກຸ້ມຕົນເອງໃນທາງທີ່ປຽບທຽບບໍ່ໄດ້. ໃນສາດສະໜາຈັກນີ້ ພວກເຮົາມີຜູ້ນໍາທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ຊຸມຊົນຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ໃນວິທີທາງໜ້າອັດສະຈັນໃຈ. ບໍ່ມີບ່ອນໃດທີ່ເປັນເໝືອນສາດສະໜາຈັກນີ້ຢູ່ໃນໂລກ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເກີດມາ, ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຫຍິບນ້ອຍໜຶ່ງຢູ່ໃນບໍລິເວນຕຶກໂບດຫລັງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນປະຫວັດສາດຂອງສາດສະໜາຈັກ, ເອີ້ນວ່າຕຶກແທໂບແນໂກ ໂຮໂນລູລູ. ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຄໍາຂໍໂທດນໍາເພື່ອນທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເປັນຝ່າຍອະທິການຄວບຄຸມ, ຜູ້ດູແລຕຶກໂບດຕ່າງໆຂອງສາດສະໜາຈັກ, ແຕ່ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປົນຂຶ້ນເທິງ, ຄານໃຕ້ພື້ນຫ້ອງ, ເລາະຫລິ້ນທົ່ວທຸກບ່ອນ, ຈາກພື້ນສະນ້ໍາທີ່ໂສສະອາດຈົນເຖິງຂ້າງໃນຂອງຈອມຕຶກທີ່ມີໄຟອັນສວຍງາມສ່ອງສະຫວ່າງ. ພວກເຮົາຍັງໄດ້ຫລິ້ນແບບ (ທາຊານ ນໍາອີກ) ທີ່ແຂວນຫ້ອຍໂດດໄປຕາມເຄືອໄມ້ທີ່ຫ້ອຍຢູ່ຕາມຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ຢູ່ໃນບໍລິເວນແຫ່ງນັ້ນ.

ສາດສະໜາຈັກແມ່ນສໍາຄັນທີ່ສຸດຕໍ່ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາໄດ້ໄປຮ່ວມປະຊຸມໂບດຫລາຍແຫ່ງ, ຫລາຍກວ່າທີ່ພວກເຮົາເຮັດໃນຕອນນີ້. ພວກເຮົາໄດ້ໄປຫ້ອງປະຖົມໄວ້ໃນວັນອັງຄານຕອນບ່າຍ. ໄປຫ້ອງສະມາຄົມ

ສະຕີສິງເຄາະໃນວັນອັງຄານຕອນເຊົ້າ. ໄປກິດຈະກຳສຳລັບຊາວໜຸ່ມໃນແລງຄືນວັນພຸດ. ວັນເສົາແມ່ນ
ກິດຈະກຳຂອງຫວອດ. ວັນອາທິດ ຜູ້ຊາຍໃຫຍ່ ແລະ ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ໄປຫ້ອງຮຽນຖານະປະໂລທິດໃນຕອນ
ເຊົ້າ. ຕອນບ່າຍຂອງວັນອາທິດພວກເຮົາໄດ້ໄປຫ້ອງຮຽນວັນອາທິດ. ແລ້ວໃນຕອນຄ່ຳພວກເຮົາໄດ້ກັບໄປ
ປະຊຸມສິນລະລຶກ. ໂດຍທີ່ໄດ້ທຽວໄປທຽວມາ ແລະ ໄປປະຊຸມ, ເບິ່ງຄືວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາຫລາຍ
ກັບກິດຈະກຳຂອງສາດສະໜາຈັກໝົດມື້ໃນວັນອາທິດ ແລະ ເກືອບທຸກມື້ພາຍໃນອາທິດ.

ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າຮັກສາດສະໜາຈັກຢູ່ແລ້ວ, ແຕ່ໃນຊ່ວງໄຍລະທີ່ເປັນເດັກນ້ອຍນັ້ນ, ເປັນເທື່ອທຳອິດ
ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າມີບາງສິ່ງທີ່ເກີນກວ່ານັ້ນ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ຫ້າປີ, ໄດ້ມີກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຢູ່
ແທໂບແນໂກ. ພວກເຮົາໄດ້ຍ່າງໄປຕາມທາງຍ່າງບ່ອນພວກເຮົາອາໄສຢູ່ ແລະ ຂ້າມຂົວໄປ ແລະ ຕົງໄປ
ຫາຕຶກໂບດ ແລະ ນັ່ງລົງແຖວທີ 10 ຢູ່ໃນຕຶກຫລັງໃຫຍ່ນັ້ນ. ຜູ້ຄວບຄຸມ ແລະ ຜູ້ກ່າວໃນຢູ່ກອງປະຊຸມ
ນັ້ນ ແມ່ນປະທານເດວິດ ໂອ ມິກເຄ, ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເພິ່ນເວົ້າຫຍັງ, ແຕ່
ຈື່ບໍລິມະສິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ຮູ້ສຶກ. ປະທານມິກເຄໄດ້ນຸ່ງຊຸດສີໄຂ່ ແລະ ມີຜົມຂາວທີ່ກູດເປັນຄື້ນ
ໃນທ່າທາງທີ່ສະຫງ່າງາມ. ຕາມປະເພນີຂອງຊາວເກາະ, ເພິ່ນໃສ່ພວງມະໂລສາມຊັ້ນເປັນດອກຄາເນເຊິນ
ສີແດງ. ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກ່າວປາໄສ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກປະທັບໃຈ ແລະ ເປັນສ່ວນບຸກຄົນ. ຕໍ່ມາຂ້າພະ
ເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພວກເຮົາໄດ້ຮ້ອງເພງສວດປິດ.

ໃຜຢູ່ຝ່າຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ໃຜ?

ຕອນນີ້ ເປັນເວລາທີ່ຈະສະແດງອອກ.

ພວກເຮົາຖາມຢ່າງບໍ່ຍ້ານກວ່າ:

ໃຜຢູ່ຝ່າຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ໃຜ?

("Who's on the Lord's Side?" *Hymns*, no. 260)

ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳນັ້ນທີ່ຮ້ອງໂດຍຜູ້ຄົນເກືອບເຖິງ 2,000 ຄົນ, ແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າ ມັນເປັນຄຳຖາມສຳລັບຂ້າພະ
ເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຍືນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າ!"

ບາງຄົນຄິດວ່າກິດຈະກຳໃນສາດສະໜາຈັກເປັນຈຸດເປົ້າໝາຍທີ່ສູງສຸດ. ການຄິດແນວນັ້ນເປັນສິ່ງ
ອັນຕະລາຍ. ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເຂັ້ມແຂງຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກ ແລະ ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຢູ່ໃນພຣະກິດຕິຄຸນ. ຂ້າພະ
ເຈົ້າຂໍອະທິບາຍຕື່ມ: ກິດຈະກຳຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກເປັນຄວາມປາຖະໜາສູງ; ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ.

ກິດຈະກຳໃນສາດສະໜາຈັກເປັນການສະແດງອອກພາຍນອກຂອງຄວາມປາຖະໜາທາງວິນຍານຂອງເຮົາ.
ຖ້າຫາກເຮົາໄປໂບດ, ເຮັດໜ້າທີ່ການເອີ້ນຂອງເຮົາ, ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ເປັນການປະຕິບັດຢ່າງເປີດ
ເຜີຍ.

ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ຈະເປັນສິ່ງຕາບໍ່ເຫັນ ແລະ ຍາກທີ່ຈະ
ວັດແທກ, ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນນິລັນດອນຫລາຍກວ່າ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ເຮົາມີສັດທາຫລາຍປານໃດ? ເຮົາ
ໄດ້ກັບໃຈຫລາຍປານໃດ? ພິທີການຕ່າງໆມີຄວາມໝາຍຫລາຍຂະໜາດໃດໃນຊີວິດຂອງເຮົາ? ເຮົາເອົາໃຈ
ໃສ່ຫລາຍປານໃດນໍາພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ?

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວລືມຄືນວ່າ: ເຮົາຕ້ອງການພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ສາດສະໜາຈັກ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ,
ຈຸດປະສົງຂອງສາດສະໜາຈັກຄືທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ດໍາລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ. ສ່ວນຫລາຍເຮົາ
ຈະຄິດວ່າ: ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ບາງຄົນເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງໃນສາດສະໜາຕອນເຂົາເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ແຕ່ບໍ່
ເຂັ້ມແຂງຕອນມີອາຍຸສູງຂຶ້ນ? ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ບາງຄົນທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ໄປໂບດເປັນປະຈຳ ແຕ່ຕອນນີ້
ເຊົາໄປແລ້ວ? ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ບາງຄົນທີ່ຜູ້ນໍາ ຫລື ສະມາຊິກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເສຍໃຈ
ແລ້ວໄດ້ເຊົາໄປໂບດ? ບາງທີເຫດຜົນກໍຄື ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫລືອມໃສໃນພຣະກິດຕິຄຸນແທ້ໆ—ສິ່ງທີ່ເປັນ
ນິລັນດອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນໍາສາມວິທີທີ່ສໍາຄັນ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນພື້ນຖານຂອງເຮົາ:

ໃຫ້ຂະຫຍາຍຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງພຣະເຈົ້າ. ການມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີຄວາມຮັກຕໍ່
ຝ່າຍພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນຫລາຍແທ້ໆ. ຈົ່ງອະທິຖານດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທາພຣະບິດາ, ໃນພຣະນາມ
ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ສະແຫວງຫາການຊື່ນໍາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຈົ່ງອະທິຖານພ້ອມກັບການ
ສຶກສາເປັນປະຈຳ ແລະ ການໄຕ່ຕອງດ້ວຍຄວາມຖ່ອມ, ເພື່ອສ້າງສັດທາທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໃນພຣະເຢຊູ
ຄຣິດຕະຫລອດເວລາ. “ເພາະແມ່ນໃຜຈະຮູ້ຈັກນາຍ ... ຊຶ່ງເປັນຄົນແປກໜ້າສໍາລັບເຂົາ, ແລະ ຢູ່ໄກ
ຈາກຄວາມນິກົດ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງໃຈເຂົາ?” (ໂມໄຊຢາ 5:13).

ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພິທີການ ແລະ ພັນທະສັນຍາ. ຖ້າຫາກມີພິທີການໃດຊຶ່ງສໍາຄັນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ກະທໍາເທື່ອໃນ
ຊີວິດຂອງທ່ານ, ຈົ່ງຕັ້ງໃຈຕຽມໄປຮັບເອົາມັນ. ແລ້ວເຮົາຕ້ອງດໍາລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພັນທະສັນຍາ
ຂອງເຮົາ, ໂດຍໃຊ້ຂອງປະທານປະຈຳອາທິດຂອງເຮົາເມື່ອຮັບສິນລະລຶກ. ຫລາຍຄົນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ປຽນ
ແປງເປັນປະຈຳໂດຍອໍານາດແຫ່ງການຊຳລະລ້າງຂອງມັນ ເນື່ອງດ້ວຍການຂາດຄວາມຄາລະວະຂອງເຮົາ
ຕໍ່ພິທີການທີ່ສັກສິດນີ້.

ໃຫ້ເປັນໜຶ່ງໃນພຣະກິດຕິຄຸນກັບສາດສະໜາຈັກ. ເມື່ອເຮົາເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນ, ຈະເຮັດໃຫ້
ສາດສະໜາຈັກເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາໄປຮ່ວມປະຊຸມໂບດດ້ວຍຄວາມຕຽມພ້ອມທີ່
ຈະສະແຫວງຫາການຮຽນຮູ້, ແມ່ນແຕ່ໂດຍການສຶກສາ ແລະ ໂດຍສັດທານໍາອີກ (ເບິ່ງ D&C 88:118),

ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປັນຄູສອນຂອງເຮົາ. ຖ້າຫາກເຮົາໄປເພື່ອຄວາມສະໜຸກສະໜານ, ແລ້ວສ່ວນຫລາຍເຮົາຈະຜິດຫວັງ. ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມໂບ ເທື່ອໜຶ່ງໄດ້ຖືກຖາມວ່າ, “ທ່ານຈະເຮັດສິ່ງໃດເມື່ອທ່ານເຫັນວ່າກອງປະຊຸມສິນລະລຶກເປັນໜ້າເປື້ອ?” ເພິ່ນຕອບວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ” (quoted by Gene R. Cook, in Gerry Avant, “Learning Gospel Is Lifetime Pursuit,” *Church News*, Mar. 24, 1990, 10).

ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ເຮົາຄວນປາຖະໜາສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຫາຜູ້ຄົນຢູ່ໃນໂລກໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ. ພຣະຄຳພິບອກວ່າ: “ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເພິ່ນ [ໝາຍເຖິງສານຸສິດຂອງພຣະອົງ] ໄດ້ອອກໄປດັ່ງນັ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟທັງໝົດ, ແລະ ໄດ້ສິດສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຄຣິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນຜີນແຜ່ນດິນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປຸງໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຮ່ວມເຂົ້າໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ຄົນລຸ້ນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນດັ່ງນີ້ຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູ.” (3 ນີໂຟ 28:23).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢາກໃຫ້ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງເຫລື້ອມໃສແທ້ໆຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ. ນີ້ເປັນພຽງວິທີທີ່ແນ່ນອນທີ່ຈະມີຄວາມປອດໄພທາງວິນຍານໃນຕອນນີ້ ແລະ ມີຄວາມສຸກຕະຫລອດການ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.